

Carles I. L'últim rei Català.

(1ª Part)

De la subordinació de Castella a l'imperi Català o Espanya a la supremacia Castellana. Les dues herències hispàniques, vacil·lacions en la unificació dinàstica.

Índex:

1 - Introducció.

- Carles I una mare reina i una reina mare. Unes difícils herències.
- Carles I havia de ser emperador, senyor de Flandes i de Borgonya.

2 - Castella.

- Qui regna és de Joana Aragó, ^a de Castella. I, no pas Carles d'Habsburg, I de Barcelona o Espanya.

3 - Espanya o l'imperi Català

- Carles I Sobirà a Barcelona o Espanya. Però rei suplent a Castella
- Els comtes de Barcelona sobirans de Castella des de 1.475 fins 1.556. Hi van arribar àdhuc a ser-ne reis.

4 - 1.516-1.519, de la mort de Ferran II d'Aragó a la instauració dels Habsburg.

5 - Espanya o el que és igual la Catalunya dels Aragó. I ara dels Habsburg.

- Perquè educa el seu net Ferran I d'Àustria a Espanya i hereta a Carles I el Flamenc?
- Quan No era desig de Ferran II que Carles I fos rei d'Espanya.
- Germana de Foix, una reina mare amb aires de Cleopatra.
- 3 anys per a ser acceptat.

6 - Quantes corts Hispanes tenen els regnes de Carles I?

- La cort d'Espanya a València, cort imperial itinerant i a Barcelona.
- La cort imperial.
- Hi havia cort a Castella?

7 - Altres candidats a la corona d'Espanya.

8 - El rei d'Espanya no és pas rei de Castella.

9 - Perquè la reina Joana estava reclosa?

- Cal recordar les lluites familiars en les monarquies Hispàniques?

10- Perquè tracta tant bé Germana de Foix?

- Monarca constitucional i parlamentari a Espanya i dèspota absolut a Castella.

11- Última separació dinàstica entre les corones Catalanes i la Castellana.

- Preeminència del comte de Barcelona.

12- La gran oportunitat Castellana.

1- Introducció

Sembla que el discurs Castellanista fins ara difós (i acceptat per quasi tothom) sobre Carles d'Habsburg - Aragó, I d'Espanya i V d'Alemanya (1500 -58) no s'aguanta per enlloc. Ens han dit que era un flamenc que es va Espanyolitzar, entenent per això Castellanitzar, i que Castella forma Espanya amb la seva hegemonia sobre Catalunya.

Tingué un llarg regnat que comença com a sobirà de Flandes el 1517, després fou rei de Castella i seguidament dels regnes de Catalunya - Aragó, encara que a molts llibres ho presenten com un sol acte Espanyol o Castellanista com si Castella fos Espanya, cosa falsa. Finalment fou elegit emperador del Sacre Romà Germànic imperi, però des de que conec els treballs d'Histocat i d'en Jordi Bilbeny, tinc tendència a no veure els fets tal com els expliquen, sinó que de seguida hi veig incongruències que em criden l'atenció perquè oculten falsedats.

Si em permeteu us faré unes reflexions sobre aquestes greus contradiccions i falsedats que, si les instàncies acadèmiques actualment les expliquen menys, encara permeten que la immensa majoria de la població les segueixi creient per a satisfer les exigències dels estats. Persones amb carrera de lletres i aficionades a la història tenen idees totalment falsificades per culpa de l'ensenyament. Cal llegir llibres més especialitzats per trobar dades, però aquestes dades tenen un tractament esbiaixat.

Les dades per a fer aquest estudi les he extret d'enciclopèdies i llibres d'història oficial, però com que no paren de tenir incongruències, i interpretacions tendencioses, només cal ordenar les peces.

La primera cosa a fer serà anomenar Espanya a l'herència de Ferran II el Catòlic (el regne que realment portava aquest nom). Així s'evita haver de dir d'una tirada Barcelona – Catalunya, Aragó, València, Mallorca, Sardenya, Sicília , Nàpols, Bugia, Alger, Trípoli....Amèrica.

Tinguem en compte que si bé tots els súbdits de la corona Catalana eren anomenats "catalans", hom distingia a Itàlia els súbdits que venien de la península Ibèrica com a Espanyols i després, per extensió, els súbdits italians del sobirà català també van acabar sent anomenats "espanyols". La Plaça d'Espanya a Roma, per exemple, ja rebia aquest nom, per la proximitat de l'ambaixada Catalana, abans d'un fet inflat pel castellanisme com és el matrimoni dels reis Catòlics.

Carles I, una reina mare i una mare reina. Unes difícils herències.

Carles I havia de ser l'emperador i senyor de Flandes i Àustria

En Principi el seu pare era sobirà de Flandes - Borgonya, i hereu d'Àustria, amb possibilitats importants de ser emperador d'un imperi molt "descentralitzat", i aquesta havia de ser la seva herència. Carles I va rebent per un seguit de fets luctuosos les herències de quatre avis que eren sobirans importants. A més de ser sobirà de Borgonya - Flandes i emperador de Germànics, fou comte de Barcelona (sobirà d'Espanya) i ens diuen que fou també rei de Castella . Aquest noi que acumulà aquests extensos territoris fins a ser el Príncep europeu més poderós, no era en principi destinat a ostentar tots aquests alts càrrecs hispànics.

Si mirem el destí esperat de cada herència hispànica veiem que en les diferents corones hi havia unes previsions successòries dinàstiques molt diferents, sobretot després del canvi de segle. Així :

El fill hereu dels reis Catòlics era el príncep Joan d'Aragó (1.478-97) que va morir al poc de casar-se, essent succeït per sa germana Isabel d'Aragó que era casada amb un príncep Portuguès. Aquesta frustrada Isabel II va morir en donar a llum Miquel de Paz (1.498-1.500), que hagués pogut ser (amb l'oposició dels reis Catòlics, que ja veien molts problemes en la unió de tots aquests regnes) futur rei de Portugal, Castella i Espanya (Barcelona). Tots ells van morir abans del naixement de Carles.

2- Castella:

Finalment i, després de córrer tant la línia successòria, els succeí com a aspirant als trons na Joana d'Aragó “la boja” (molts en diuen de Castella però no oblidéssim pas que la seva dinastia era la Aragó, el seu pare i germans tenien el cognom Aragó), mare de Carles, a qui pràcticament no coneixia, ja que mentre els pares eren a Castella ell va ser educat a Flandes per a ser flamenc. La manipulació més gran es fa en la posició de Carles I al regne de Castella, per això és el primer que ha de ser explicat.

A Castella qui regna és Joana Aragó I^a de Castella, no pas Carles d' Habsburg Ier. de Barcelona o Espanya .

La reina Isabel morí el 1.504 i la succeeix Joana I (cal recordar que era de la dinastia Aragó), el seu marit Felip d'Habsburg, Ier. de Castella, comte de Flandes i duc de Borgonya també és rei. Com és tradicional el consort mascle governa Castella amb numeració de rei. Abans ho havia estat el marit de la reina Isabel la Catòlica, en Ferran Aragó, II d'Espanya (V de Castella) el Catòlic, que l'havia feta reina (lluïtant i guanyant una guerra contra Joana la “Beltraneja” filla del rei anterior i legítima hereva), si no és que ell s'apodera del regne de Castella amb l'excusa de la seva muller.

. Felip I, després de la concòrdia de Salamanca, i amb l'ajut dels castellans, va fer fora de la regència en Ferran (el seu sogre) i, per a evitar una guerra, aquest és retirà a Espanya, els seus regnes.

El pare de Carles I morí el 1.507, això permet que el seu avi Ferran II d'Espanya, torni a governar Castella com a regent, perquè la mare de Carles I, la reina dita boja, estava incapacitada. Diuen els entesos que no patia de bogeria sinó d'extravagància i de gelosia. A la mort del regent Ferran el Catòlic (Aragó), continuà la regència el cardenal Cisneros fins que, ja per fi, Carles I jurà, subordinat, a la reina Joana.

Tenim que, des del príncep Joan fins a Carles corren els governants i els drets de successió, i que són doncs: 2 oncles, un cosí i el seu pare morts, les dues regències del seu avi i la de Cisneros. Un total de 4 persones succeïdes en la línia dinàstica. I la seva mare fou sempre reina, fins a la seva mort el 1.555. Carles I abdicà el 1.556 i morí el 1.558.

Abans de marxar de Flandes per anar a Castella, jurà precipitadament el càrrec de comte, poc després, el 1.517, ja a Castella, aconseguí que les corts el jurin (el Gener del 1.518), amb la imposició per part de les corts Castellanes de que ell fos rei en unió de Joana, precedint el nom de la reina com a propietària, i amb la condició de que *si la reina recobrava la raó governaria tota sola i ell seria només príncep.*

El que ens ha d'inquietar és que, per sota d'aquesta explicació, hi trobem força “lletra petita” que ens explica que la seva mare, Joana d'Aragó, era la *reina de Castella*, que la documentació es feia *en nom d'ella*, que *no va abdicar, no va ser declarada incapaç ni se li retirà el títol* .

És possible, en conseqüència, que qui coneixem com a *Carles I d'Espanya* no fos també Carles I de Castella si no de forma provisional, suplent o precària? (Joana d'Aragó, *I^a de Castella*, la reina reclosa a Tordesillas, morí a la tardana data de 1.555, uns mesos abans de l'abdicació de Carles I). I, com que no era rei de Castella, es fa dir rei d'Espanya. Insisteixo perquè ho trobo molt gros. Igual que els que ho callen ó ho diuen com qui no vol.

Trobo molt rar tanta pel·lícula (amb tuf nacionalista Castellà) sobre l'amor que feu enfollir la reina i, en canvi, tant de silenci sobre els fonamentals successos que l'envolten. La presenten com a última sobirana exclusiva de Castella, i ens diuen que Castella ja és Espanya. Però el personatge central del període és Ferran II el catòlic, de qui també ens diuen que unificà Espanya sobre Castella.

Resulta però que els comtes de Barcelona ja eren sobirans d'Espanya (els castellanistes li canvien el nom i li diuen *Corona d'Aragó*) feia molt, per tant no podia unificar-la, ans afegir un regne més als seus dominis. D'aquesta manera s'aconsegueix el que busquen aquests "*historiadors*": que molts catalans maleeixin Ferran II per causar la subordinació de Catalunya a Espanya, a part d'altres motius que el puguin fer poc simpàtic. Hi ha mapes contemporanis en que hom dibuixa com a únic sobirà d'Espanya el comte de Barcelona en Ferran II el Catòlic, amb els seus símbols catalans marcant Sevilla (la capital Castellana) i l'imperi Americà, com veiem en el mapa datat el 1.548 (?) del vescomte Maggiolo que es troba al museu naval nacional de Londres.

3- Espanya o l'imperi Català:

Carles I Sobirà a Barcelona o Espanya però suplent a Castella.

Després de jurar a Castella, els catalans accepten Carles I com a príncep sobirà el febrer del 1.519. El testament d'en Ferran diu que, com que Joana estava incapacitada, *el sobirà havia de ser àdhuc en vida d'ella el seu fill*, a qui també nomena governador general de tots els territoris. Encara que es manté la seva mare com a sobirana per pur formalisme.

La dinastia Habsburg és sobirana de Catalunya (Espanya) des del 1.519, amb l'arribada de Carles I, però la Aragó continua essent-ho de Castella fins el 1.555 quan mor Joana.

Els comtes de Barcelona, governants de Castella des de 1.475 fins el 1.556, van arribar àdhuc a ser-ne reis.

Els comtes de Barcelona (reis d'Espanya) segueixen tàctiques per a dominar altres regnes (per matrimoni principalment), fets que ja practicà el comte de Barcelona Joan II el Gran, (pare de Ferran) que s'apodera del regne de la seva difunta esposa Blanca de Navarra fins l'extrem que, com no s'entén amb el fill, el Príncep de Viana (hereu del tron de Navarra), l'exclou i li fa la guerra.

Per què mai no es llegeix que Castella fou governada pel comte de Barcelona (rei d'Espanya) des de 1.475 fins el 1.555-8 ? Més de vuitanta anys!! El regne de Castella, en aquest període te reines i, per això, és governat pels comtes de Barcelona o reis d'Espanya. És a dir: el futur *Ferran II el Catòlic* (abans de ser rei d'Espanya car són pare *Joan II El Gran*, n'és encara), comença a governar l'estat castellà de la seva esposa el 1.474 (dirigint la guerra civil i el 1.475, després de la concòrdia de Segòvia, amb el número V a Castella) fins a la mort de la reina Isabel el 1.504 (quan perd el

regne perquè era subordinat a la vida d'Isabel). Segueix manant Ferran amb la seva primera co-regència, amb *Felip el bell* (marit de *Joana la folla*), fins que aquest el fa fora. Després torna a governar, per segona vegada, com a regent de Joana i no pas com a rei, encara que ho havia estat. Ferran és succeït per Carles I, el seu hereu com a comte de Barcelona o rei d'Espanya.

Dubto entre posar el final d'aquest període daurat dels comtes de Barcelona triant entre la mort de Carles I o l'adveniment del que serà Felip I d'Espanya com a rei de Castella (Felip II). Jo prefereixo la primera com a fi de la subordinació de Castella i la jura de Felip I a Barcelona com a inici de la hegemonia castellana.

Tenim doncs que Carles I, com a rei de Castella, és realment efímer, no arriba als a vuit mesos, però regna com a rei suplent 42 anys (del 1.518 al 1.555) i, com a pare del rei (després d'abdicar), quasi 3 anys (1.556-1.558). Quin dels dos era el rei d'Espanya en aquest període, Carles o Felip?

Lluís Mª Mandado i Rossell
16 de novembre de 2.007